

## Enregistraments Inmemorials "Moonglow" Lionel Hampton and his quartet 195 3-54-55

Parlar de Lionel Hampton, és com perdre's dins un bosc immens, frondós, plè de qualitats, plè de joia per tot. Són moltes les èpoques importants de tant prestigiós músic, compositor i al que debem sens dubte l'aportació d'un nou instrument a la història de la música: el vivràfon.

Però hem refereixo ara a la serie de grabacions que ell realitzà durant els anys 1953 al 55, amb un quartet en el que si troben músics tant importants com Ray Brown, Buddy Rich, Oscar Peterson, Red Calender, Teddy Wilson i Gene Krupa.

L'importància d'aquestes grabacions és tal, que quasi és impossible seleccionar-ne una. Aquí, Lionel hampton toca el que ell vol, és nota rotundament allunyament imposat per les cases discogràfiques, o bé el problema que sempre han presentat els enregistraments en directe dins una sala d'audicions, on el públic molesta amb el seu soroll incontrolat, o bé els temes interpretats en més o menys fortuna. Res d'això, aquí el nostre Hampton no deixa res al tinter, cada interpretació és un acert, no hi ha desperdici, inclús el clàssic "WHEN THE SAINTS GO MARCHINIG IN" tema del que se'n ha abusat fins a rebentar-lo es pot sentir amb atenció; doncs la part d'en Hampton és soberbia!

Si més no, dels vint-i nou temes grabats amb aquests músics, m'inclino sense dubtar-ne ni un moment per "MOONGLOW" on l'interpretació arriba a una qualitat mai superada per en Lionel Hampton, del que n'hi han un bon feix de grabacions de totes les seves èpoques més importants, doncs, possiblement amb "STARDUST", han sigut sempre un dels seus temes preferits.

En la grabació d'aquest "MOONGLOW" hi troben a més a més d'en Lionel Hampton vivrafon, L'Oscar Peterson al piano, Ray Brown al baix, i Buddy Rich a la bateria.

Amb una entrada d'en Hampton seguint la melodia amb una dolçesa indescriptible comença l'interpretació durant els dos primers "Chorus" seguit d'una soberbia passada de baix per sota d'ell, però omplint el coixí necessari que requereix la manera en que Hampton ataca. No hi ha ningú més al fons durant aquest dos primers "Chorus". Segueix la part central del tema, del que s'en encarregà Oscar Peterson, en un moment extraordinari ament reposat, sense distorsionar dels altres músics, doncs ja sabem que a més a més de fer filigranes no del tot grates per l'afecionat al jazz, l'Oscar Peterson sap i en sap prou, posar-se al lloc que li correspon, sobre tot en acompanyament, o també com a solista, i s'adapta a l'estil dels altres si convé. Aquí, en aquesta interpretació convé, i ho fa, i ho fa molt bé. Encaixa com els altres, es quadra dins la linea d' un Teddy Wilson, per exemple. Després de reprende el torn en Hampton per fer l'última part del tema, amb el coixí d'en Ray Brown s'ense ritme de nou, entren tots i és de nou en Hampton qui s'encarrega de portar el tema pero ara sí, l'improvització es va convertir en un seguit d'idees sense aturar-se. No hi ha part central a càrrec d'en Peterson, ES EL PROPI Hampton que tot ho absorbeix, el swing s'apodera ja de tot el conjunt, i comença el segon tema on en Hampton improvitz de manera vertiginosa, el ritme es doble per part del bateria Buddy Rich donant a l'interpretació del conjunt una cadencia

continua a la pàgina següent